

ANTIMAFIJA 2psl.

ŠIURPU, JEI PEDOFILIJA BUVO.
Dar šurčiau, jei pedofilijos nebuvo

KANDIDATAI 4psl.

ROLANDAS BORAVSKIS:
Nesimokome iš savo išminčių senolių, nesimokome iš savo akademikų, literatūros klasikų, profesorių, pagaliau nesimokome iš savo istorijos. Tai gal pasimokykime iš vabzdžių, kurių bendruomenės, mokslininkų teigimu, gyvuoja jau 25 milijonus metų.

RINKIMAI 4psl.

RINKĖJO ATMINTINĖ

POLITIKA 3psl.

KODĖL VALDŽIA NEPASITIKI TEISMAIS?
Tie, kurie iš aukštų tribūnų ir TV ekranų mus moko vykdyti bet kokį teismo sprendimą ir gražbyliauja apie teisinės valstybės pamatus, patys nepasitiki tais pamatais – teismais, ir nevykdo jų sprendimų.

KANDIDATAI 6psl.

ARTŪRAS RATKUS:
Norint pagerinti padėtį, reikia tik politinės valios ir sutelktų pastangų. Tam visai nebūtina manipuliuoti sudėtingais ekonomikos mechanizmais ar imti papildomų milijardinių paskolų iš svetur.

KALBA 8psl.

KŪRYBINĖ AKCIJA „VAIZDŽODIS GIMTAM KRAŠTUI“
Būkite tikri liaudies poetai – kurkite savo vaizdžodžius!

Nuotr. E.eu

SEIMO PIRMININKĖ: VISI GYVENA BAI-MĖ-JE

Šį pavasarį Seimo pirmininkė Irena Degutienė vienai negausiai auditorijai atskleidė baisius dalykus, kuriuos išgirdęs kiekvienas lietuvis privalėtų dar kartą – kaip Sausio 13-osios dienomis – stoti ginti savo ir savo Tėvynės laisvės. Ji kalbėjo ne iš nuogirdų, o apie tai, ką žino, būdama antruoju asmeniu valstybėje.

Valstybė – atvirai pasakojo I. Degutienė – didžiuliu tempu mutuoja į autoritarinį Aleksandro Lukašenkos tipo režimą. Seimas yra bejėgis ir virtęs apgailėtina dekoracija, kuri tik pridengia faktą, kad šalyje, vadina moje parlamentine respublika,

viskas valdoma komandomis iš „Baltųjų rūmų“ - prezidentūros. Joms – o ne įstatymams - paklūsta Generalinė prokuratūra (GP), Valstybės saugumo departamentas (VSD), teismai. VSD naudojamas kaip įrankis, įtvirtinant šią antikonstitucinę galią, ir vei-

kia prieš savo valstybės piliečius.

Seimo nariai, kuriuos renkame kaip laisvus savo atstovus, yra įbauginti ir sekami. Sekama ne tik pati Seimo pirmininkė, bet ir jos garbaus amžiaus motina, sesuo, dukra, pusbrolis. Tai daroma demonstratyviai, siekiant priversti paklusti. Sekamas ir Seimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komiteto pirmininkas Arvydas Anušauskas. Baisiausia, kad tuo užsiima ne kokios nors priešiškos valstybės šnipai, bet VSD, kurio veikla yra visiškai nekontroliuojama.

Žmonės, su kuriais I. Degutienė pasidalino šiomis žiniomis apie demokratinėje valstybėje neįsivaizduojamus dalykus, ragino ją viešai kreiptis į tautą ir pasakyti piliečiams tiesą apie padėtį šalyje. Juk turime teisę žinoti, kad institucijos ir pareigūnai, privalantys tarnauti tautos interesams, juos pamina ir griaua konstitucinę mūsų valstybės sąrangą.

Deja, Seimo pirmininkė ir viena iš konservatorių partijos

Nukelta į 2 psl.

Atkelta iš 1 psl.

lyderių pasirinko tylėti. Ekspertai.eu mano, kad ši tyla yra ne tik negarbinga, bet ir nusikalstama. Ji dar kartą liudija, kad biudžetinės partijos yra galutinai užvaldytos antivalstybinių interesų ir nepajėgios atstovauti tautai net ir tada, kai kyla grėsmė jos laisvei ir demokratinei Lietuvos Respublikos santvarkai.

Skelbiame kelis fragmentus iš I. Degutienės pasakojimo, kuriuo ji pati pabijojo pasidalinti su tauta. Susitikimas vyko Seimo pirmininkės kabinete parlamente. Kalba palikta autentiška, neredaguota.

„Kadangi aš jau ne pirmą kartą kalbu šiame kabinete laisvai, ir su jumis kalbėsiu laisvai, nors čia – perspėju – viskas yra pasiklausoma. Čia įžangai. Kai man aiškina, kad pagal institucijų konstitucinę sąrangą aš, kaip institucijos vadovas, esu antras žmogus <valstybėje – red. past.>, tai čia yra blefas. O dėl pasitikėjimo ar nepasitikėjimo generaliniu prokuroru, tai aš seniai esu praradusi bet kokią viltį. Iš tikrųjų tai, ko aš pati negaliu pasakyti, pasakė mano vyras <šį pavasarį Gediminas Degutis viename interviu pavadino VSD vadovą Gediminą Griną „gaidžio sindromą turinčiu generolu“, kuriuo manipuliuojama, ir sakė, kad VSD „užsiima žmonių kiršinimu, beprasmiu sekimu, beprasmiu telefonų pasiklausymu ir demokratijos žlugdymu“, - red. past.>.

Apžvalgininkai, aišku, pasakė – tai namuose su juo pasižneka, o jis čia visas ir išpūliavo. Tai taip, bet kada pas Seimo pirmininką ateina arogantiškas generalinis prokuroras, arba jeigu kvietiesi Valstybės saugumo departamento (VSD) vadovą, ir jis atėjęs iš aukšto – ko tu, maždaug, iš manęs čia nori, tu man ne viršininkė ir pasakų nepasakok... Va yra vyrai su manimi dirbantys, jie yra liudininkai. Aišku, man užverda kraujas, tai ne tas žodis, ko aš čia jiems prišneku. Dėl to ir gaunu dabar bumerangu atgal, man tai čia viskas aišku <užsimeinama apie skandalą, susijusį su I. Degutienės sūnumi: po „Snoro“ nacionalizavimo socdemų lyderis Algirdas Butkevičius paskelbė, esą G. Degučio įmonė prieš pat banko uždarymą turimu indėliu padengė paskolą – red. past.>.

Iš pirmo žvilgsnio toks įspūdis susidaro, kaip jūs pasakėt – kad visuomenė nusivylė Tėvynės

sąjunga, kiti nusivylė socialdemokratais. Bet esmė yra ne tame. Jeigu jūs visą tą eigą matytumėt, kaip vyko, pavyzdžiui, dėl pareigūnų atleidimo <kalbama apie Finansinių nusikaltimų tarnybos direktoriaus Vitalijaus Gailiaus ir jo pavaduotojo Vytauto Giržado atleidimą – red. past.>, ir kokie buvo daromi veiksmai – mūsų jie buvo sudėlioti vienokie, bet tu nueini į „Baltuosius rūmus“ <prezidentūrą – red. past.> ir tu gyvenai šantaže.

Ir tie patys žmonės, kurie prieš mėnesį balsavo vienaip, staiga balsuoja kitaip - šimtu aštuoniasdešimčia laipsnių. Visi gyvena bai-mė-je

Ir aš va Daliui esu sakiusi – nu kada mūsų tauta praregės. Ne čia veiksmas vyksta. Man didesnis rūpestis yra žinai kuo? Kad yra valstybės užvaldymas ir mes einam ne demokratiniu keliu, o Lukašenkos keliu. Autoritariniu keliu. Kada po vieną pasikviečia ir intrigas kuria – man sako ant Kubiliaus, Kubiliui ant manęs, trečiam dar ant kažko, supjudo tarpusavy. Labai geras metodas – skaldyk ir valdyk. Ir man atrodo, tas jau yra pasiekta. Normalioje demokratinėje valstybėje kur jūs matėte, kad jeigu premjeras nepasitiki ministru ir nuneša prezidentui, kad tu parašyk dekretą. Jai tik tiek ir reikia padaryti. Ir jinai sako – ne, aš čia politinių žaidimų nežaisiu. Kokie čia politiniai žaidimai, čia jokie ne politiniai žaidimai. Tai yra tiesiog elementarus nepasitikėjimas ministru. Todėl kad taip, mes patys kalti, per trejus metus užsileidome ant galvos. Tai čia irgi reikia savikritiškai pripažinti. Skambutis – padarykit tą, skambutis – padarykit tą. O mes kaip žiopiai viską darėm. Viską darėm. Kiek „veto“ buvo, kurie buvo nu, tokie – sakykim, migloti. Bet kaip tu – panika Seime iš karto. Veto? Reikia pakeisti! Ir tie patys žmonės, kurie prieš mėnesį balsavo vienaip, staiga balsuoja kitaip - šimtu aštuoniasdešimčia laipsnių. Visi gyvena bai-mė-je. To-

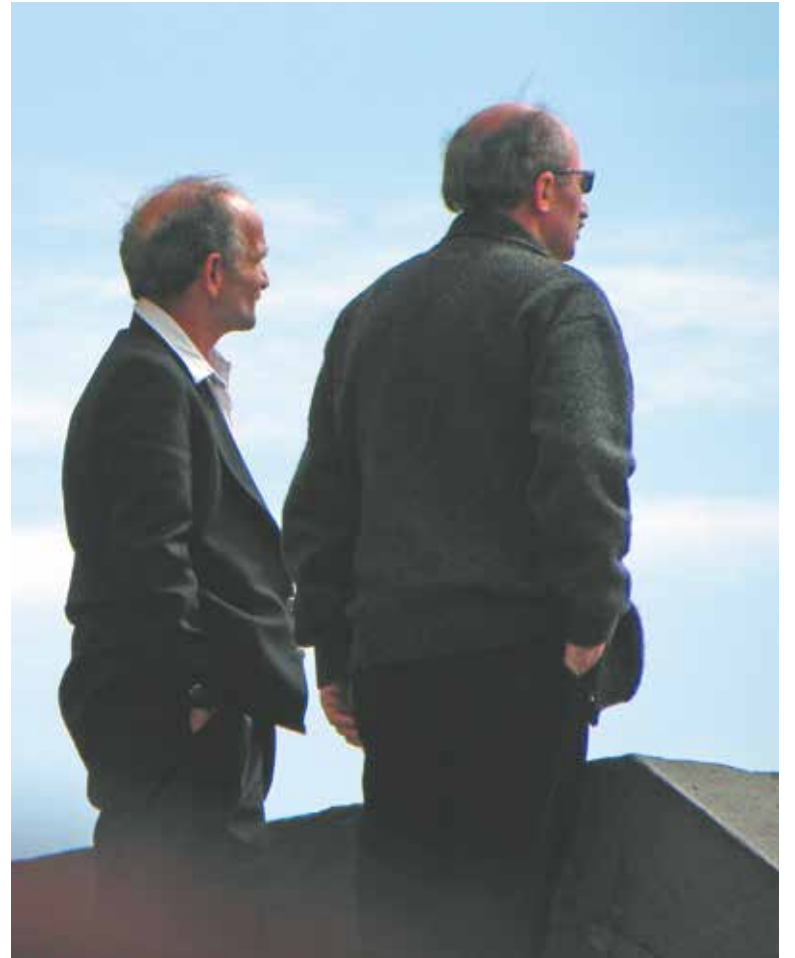
liau. Kadangi aš esu nepaklusni – viešai, aišku, mes nesitaškom, tai būtų nenormalu, taškymasis viešas – bet kokios pasekmės? Aš jau nekalbu apie tai, kad čia klausosi – mano visos giminės klausosi. Iki mano senos motinos, kuriai yra aštuoniasdešimt penkeri metai.

- Taigi protestuot reikia prieš šitą!

Tai gerai, aš pasikviečiu tą patį VSD vadovą – mane atseit saugo. Yra valstybės pareigūnų apsauga... Tai ačiū Dievui, kad man proto užteko ne vieną VSD vadovą, o juos abu pasikviesti. Ir aš papasakoju apie savo seserį, kuri eiline pardavėja dirba. Niekio bendro su politika neturi. Arba mano motina, kuriai 85 metai. Pavyzdį jums papasakosiu. Mama su manimi gyvena. Grįžtu namo, ji virtuvėje kažkokias bulkaites lipdo. Ir mes su ja šnekamės, ką ji ten įdėjo... Staiga man telefono skambutis. Sesuo. Sako – viską girdėjau. Sakau – ką tu girdėjai? Sako – močiutė bulkučių keps ir tu taip džiaugiesi parėjus... Sakau – tai iš kur tu dabar?.. Sako – va tu ką tik grįžai, aš viską girdėjau. Aš tada pradėtu žiūrėt – o ant stalo padėtas mano mamos mobilus telefonas... Tai pažiūrėkit, koks tinklas: mano mama pajungta, mano sesuo pajungta, kuriai net nesuskamba telefonas, o ji girdi mūsų pokalbį...

- Bet tai žioplumas jų...

Čia yra jų įžūlumas. Čia yra tipiškas kgb-istinis metodas man baimę įvaryti. Kad tu nustok, moterie, arba nešdinkis lauk. Dar geresnis atvejis. Mano dukra yra teisininkė, dirba Teisingumo ministerijoje. Bet ačiū Dievui, kad kabinete sėdi ne viena. Ji yra eilinė specialistė - sėdi trys. Padėtas, kaip ir visų, telefonas. Ir ji sako – staiga girdžiu iš savo telefono, be jokio skambučio, kaip mano pusbrolis kalbasi su savo dukra, kuri gyvena Briusely. Sako – mums žabtai nukrito visoms trims, ir nesuprantam, kaip čia taip gali atsitikti... Ir aš kaip dabar su jumis, pasikviečiu pareigūnus, kurie yra už tai atsakingi, ir viską jiems papasakoju. O žinot, koks man buvo atsakymas? Sako – tai kreipkitės į operatorių... Sako, jūsų mamos telefono koks operatorius? Sakau – atrodo, „Omnitelis“. O sesers? Sakau - nežinau, ar „Bitė“, ar „Omnitelis“... Tai tegu kreipiasi į operatorių...

Palaukit, sakau, vyrai, taip kaip čia yra? Tai kokio velnio jūs mane saugojat? Namuose, sakau, prikišta visokių aparatų, aš neturiu jokios ramybės per jus, nes stebit mane kamerom iš visų kampų mūsų mylimam name, visas namas nuo manęs kenčia... ir jie sako, kad aš pati turiu aiškintis. Tai, sakau, viską panaiškinkit, man jūs čia nereikalingi.

kalbėta apie tai, kad iniciatyvas, kurios padėtų pertvarkyti teisėsau-gą ir įgyvendinti slaptųjų tarnybų kontrolę, Seime blokuoja Teisės ir teisėtvarkos komiteto pirmininkas Stasys Šedbaras, kurio advokatų kontora yra sudariusi ilgalaikę sutartį su VSD

Ir kaip jūs manot, kuo nors pasibaigė? Niekuo nepasibaigė. Čia yra patyčios. <...>

<...> ir kas įdomiausia, kad sekamas pats Anušausas. Tokią pat istoriją Anušauskas papasakojo. Tai ką kalbėti kitiems piliečiams Lietuvos, jeigu mes čia stebimi per padidinamą stiklą.“

Pokalbyje, kurio fragmentą ką tik perskaitėte, yra ir kitų pikantiškų detalių. Pavyzdžiui, kalbėta apie tai, kad iniciatyvas, kurios padėtų pertvarkyti teisėsau-gą ir įgyvendinti slaptųjų tarnybų kontrolę, Seime blokuoja Teisės ir teisėtvarkos komiteto pirmininkas Stasys Šedbaras, kurio advokatų kontora yra sudariusi ilgalaikę sutartį su VSD.

Ir visa tai žinodama, I. Degutienė tyli. Ir vėl siūlo už ją balsuoti. Bet kokia prasmė balsuoti už asmenis, kurie yra neįgalūs ką nors pakeisti?

Bičių avilyje, kai bitė motinėle priperi per daug bičių – tranų, kurie bičių bendruomenėje atlieka motinėlės apvaisintojų vaidmenį, bitės – avilio sargybinės tranus žudo ir kartu su šiukšlėmis velka už avilio ribų. Tokios skerdynės būtinos avilio išlikimui.

Klausimas: kada Lietuvos avilio sargybiniai pradės VSD tranų skerdynes? Kitas klausimas: ar Lietuvos sargybiniai dar yra?

ŠIURPU, JEI PEDOFILIJA BUVO.

DAR ŠIURPIAU, JEI PEDOFILIJOS NEBUVO

Ekspertai.eu

Kruvinoje pedofilijos istorijoje, prasidėjusioje prieš ketverius metus – 2008-ųjų lapkričio 30 dieną, kai Drąsius Kedys paprašė pradėti ikiteisminį tyrimą dėl išniekintos savo dukrelės, kuriai tuo metu buvo vos ketveri – dėmesys meistriškai perkeltas nuo jos kaltininkų į aukas.

Baudžiamoji byla, kuri, anot buvusios nepilnamečių reikalų prokurorės JAV Ilinojaus valstijoje ir Pasaulio lietuvių bendruomenės valdybos pirmininkės Reginos Narušienės, JAV būtų ištirta per pusmetį, supjudė aukas tarpusavyje ir padalino visuomenę į dvi nesutaikomas stovyklas, padarydama valstybei sunkiai įvertinamą politinę žalą. Vargu ar kada nors bus atsakyta į klausimą, kas tai: atsitiktinis aplinkybių sutapimas ar sąmoninga valstybei priešiško jėgų manipuliacija.

Bet faktas – tai, kad viešojoje erdvėje eksponuojant aukų pjautynes nukreipiamas dėmesys nuo šios istorijos priežasčių. Tikslas – išsaugoti sistemą, kuri, imituodama teisingumo vykdymą ir kurdama teisinės valstybės

iluziją, dangsto nusikaltimus ir suteikia nevaržomą galią valdyti. Sistemą, kuri eiliniams šalies piliečiams yra tapusi likimų mėsmale.

KAS YRA ŠIOS ISTORIJOS AUKOS?

Visi vienaip ar kitaip prie jos prisilietę žmonės – ir nesvarbu, kurios pusės tiesą jie palaiko: yra įsitikinę, kad pedofilija buvo, ar atvirkščiai, kad visa tai – prasi-
manyta.

Kiekvienas jų turi savo skausmą, sunkiai suvokiamą pašaliniam, ir savo tiesą. Vieni ją nusinešė į kapus, o kiti iki šiol beviltiškai reikalauja teisingumo – taip, kaip jį supranta širdis. Sutrypti ir toliau tryptami daugybės žmonių – gyvųjų ir mirusiųjų – likimai, niekinamas geras jų vardas ar atminimas.

Sulaužyti dviejų mažamečių mergaičių gyvenimai. Vyresnioji neteko motinos, jaunesnioji – tėvo. Baisus nusikaltimas, kuris prieš jas galbūt buvo įvykdytas, taip ir liko neištirtas. Mažosios akivaizdoje niekinti brangiausiai jai žmonės, prieš juos naudota fizinė prievarta. Prieš ją pačią – galimą pedofilijos auką – valstybė panaudojo smurtą.

Nužudyti ar mirė mįslingomis aplinkybėmis, kurios mūsų

prokurorams atrodo visiškai natūralios, bent penki žmonės: teisėjas Jonas Furmanavičius, Violeta Naruševičienė, Drąsius Kedys, Andrius Ūsas, Vaidas Milinis. Neoficialiai minima ir daugiau mirčių: vieniems šios istorijos liudininkams esą staiga sustojo širdis, kiti neva nutarė baigti gyvenimą savižudybe.

Garbaus amžiaus sulaukę D. Kedžio tėvai, netekę „švendrės lapu užspringusio“ sūnaus ir anūkės, tąsomi po prokuratūras ir teismus, o valstybės organizuoto pogromo metu kaip „kliūtys“ išnešti iš savo pačių namų.

Dėl pasipriešinimo teismo sprendimo vykdymui – kuris, jų įsitikinimu, yra nusikalstamas – persekiojamos Neringa Venckienė ir Audronė Skučienė.

Savo sūnaus garbę po mirties bando ginti A. Ūso tėvai ir sutuoktinė, kurie ne tik netiki jo kalte, bet priešingai – yra įsitikinę, kad jiems brangus žmogus buvo apšmeižtas ir nuvarytas į pražūtį.

Savo dukteris – nužudytąją ir gyvą – gina Stanislovas ir Tatjana Stankūnai.

Skausme gyvena V. Milinio tėvai, iki šiol nežinantys tiesos apie savo sūnaus nužudymą.

D. Kedys viešai vadinamas žudiku, N. Venckienė – jo bendrininke, A. Ūsas ir J. Furmanavičius – pedofilais, V. Naruševičienė ir L. Stankūnaitė – savo mažametės dukteris iškrypėliams pardavinėjusiomis motinomis. Visa tai daroma pažeidžiant nekaltumo prezumpciją, nes nė vienas iš šių nusikaltimų nėra nei paneigtas, nei įrodytas.

Visuomenė jau ketverius metus priversta stebėti šią nežmonišką – iš kurios pusės į ją bepažvelgtum – mėsmalę, kai žaizdų pjaustymas demonstruojamas tiesioginiame eteri.

Skausmą ir jo pagimdytą neapykantą aukos nukreipia vienos į kitas. „Pedofilais“ ir „kedofilais“ pravardžiuojami žmonės – visi, kurie dėl žmogiškai būtybei natūralios empatijos geba jausti kito žmogaus kančią – pasidalino barikadų pusėmis. Turbūt jau nebėra argumentų, kurie priverstų juos pakeisti nuomonę.

Bet niekas nekalba apie tai, kad įmanoma ir kitokia perspektyva – taškas, iš kurio žvelgdamos, abi barikadų pusės galėtų išžvelgti visai kitą šios istorijos priežastį. O kartu ir bendrą tikslą.

Jis buvo akivaizdus dar 2010 metų sausio 21 dieną, kai Seimas patvirtino parlamentinio tyrimo išvadą. Jose konstatuotas visų teisėsaugos grandžių, nuo žemiausios iki aukščiausios – įskaitant tuometį generalinį prokurorą Algimantą Valantiną – akivaizdus neveikimas tiriant D. Kedžio skundus. Byloje nebuvo atlikti net patys būtinausi tyrimo veiksmai.

PRISIMINKIME ŠIAS IŠVADAS.

Apie tyrimą Kauno apskrities vyriausiąjame policijos komisariatare, vykdytą du mėnesius nuo 2008 metų lapkričio 30 dienos iki 2009 metų sausio 30 dienos, rašoma:

„Generalinė prokuratūra nurodė, kad <...> surašytas tarnybinis pranešimas, kad nuvykus į (neskelbtini duomenys) butą niekas neatidarė durų, todėl nebuvo atlikta įvykio vietos apžiūra <...>

Kaip matyti iš Generalinės prokuratūros pateiktos informacijos, operatyviniai veiksmai,

Nukelta į 7 psl.

ROLANDAS BORAVSKIS

Naujosios Vilnios rinkimų apygarda, partijos „Drąsos kelias“ sąrašė Nr. 41

TEISINGUMAS - VALSTYBĖS PAMATAS

Vieną kaip reta saulėtą spalio dieną stabtelėjau ir susimąščiau. Kodėl aš dalyvauju rinkimuose į Seimą?

Atsakymą padiktavo draugo pusantrų metų dukra. Maža mergaitė, žvelgianti milžinišku gyvenimo pažinimo žvilgsniu, žengianti dar netvirtus žingsnius tėvynės žeme ir burbuliuojanti savo dar sunkiai suprantamus tekstus.

Atsakymą padiktavo sena močiutė, kuri parduotuvėje savo raukšlėtame delne skaičiavo metalinius pinigėlius (Nemėgstu žodžio „pinigėliai“. Išskyrus tuos atvejus, kai ji sako vaikui ir senukai, nes jiems „pinigėliai“ ir yra pinigai. Kada žodį „pinigėliai“ naudoja politikai ir valdininkai, suprantu, kad jiems tai ir yra tik „pinigėliai“, nes jie puikiai žino, kas yra tikri pinigai, dažnai jų kišenėse). Nežinau, ar iki pensijos močiutei tai buvo paskutiniai pinigai, gal tiesiog planavo nusipirkti kažko būtiniausio, o gal mąstė, ką nebrangaus ir netikėto nupirkti savo anūkams, kad ir už paskutinius centus.

Atsakymą padiktavo prekybos centro kasininkė pavargusiu žvilgsniu, tvarkingai besistenanti atitikti vakarietiškus prekybos centro standartus, dirbdama 12 valandų per parą už 850 litų „ant popieriaus“ (kaip žmonės sako).

Tikriausiai dėl to, kad nuo mažens esu labai jautrus ir turiu aktoriui būdingą tiesos jausmą, atsakymų atsirado labai daug.

Todėl aiškiai supratau, kad negalima iš valstybės daryti uždaros akcinės bendrovės (UAB), kad kai valstybę pradeda valdyti specialistai, ji tampa UAB, ir visi, kas nevykdo tos UAB verslo plano, metami už borto, krenta pro viešbučio langą, skandinami skrandžio turiniu, baigia gyvenimą savižudybe, na, kai kas spėja emigruoti.

Valstybę sudaro daug įvairių žmonių ir jie visi turi darniai sugyventi. Valstybėje neturi būti nereikalingų žmonių ar žmonių grupių. Todėl valstybę turi valdyti sąžinė, jautrumas ir protas - viso to derinys ir yra patriotiškumas. O darbus turi atlikti spe-

cialistai, remdamiesi teisingumo principu ir pagarba visiems valstybės nariams.

Čia kaip bičių avilys. Klaidinga manyti, kad visos bitės neša medų. Avilį sudaro skirtingų grandžių bičių bendruomenė, kuri negalėtų egzistuoti be kurios nors, kad ir silpniausios grandies. Kaip žmogui įvairiais jo amžiaus laikotarpiais pagal jėgas ir proto išlavimą skiriami atlikti vieni ar kiti darbai, taip panašiai yra ir bičių šeimoje. Jaunesnės bitės dirba vienus darbus, senesnės - kitus.

Jau antikos laikais žmonės vadovavosi išmintimi: Justitia est fundamentum regnorum. TEISINGUMAS - VALSTYBĖS PAMATAS.

Nesimokome iš savo išminčių senolių, nesimokome iš savo akademikų, literatūros klasikų, profesorių, pagaliau nesimokome iš savo istorijos. Tai gal pasimokykime iš vabzdžių, kurių bendruomenės, mokslininkų teigimu, gyvuoja jau 25 milijonus metų.

Ekspertai.eu siūlo balsuoti už partiją „Drąsos kelias“.

O reitinguoti taip: 39 41 28 52 40

2008 m. spalio 12 d.
Lietuvos Respublikos Seimo rinkimai
daugiamandatėje rinkimų apygardoje
RINKIMŲ BIULETENIS

PAŽYMĖKITE TIK VIENĄ SĄRAŠĄ, UŽ KURĮ BALSUOJATE

ŽYMĖJIMO PAVYZDYŠ

☐	01	AŽUOLO PARTIJA (Pirmininkas Ažuolas AŽUOLINIS)	
☐	02	BERŽO IR BARAVYKŲ PARTIJA (Pirmininkas Beržas BERŽYS)	
☐	03	EGLYNO PARTIJA (Pirmininkas Eglė EGLAITĖ)	
☐	04	UOSIO PARTIJA (Pirmininkas Uosis UOSYS)	
☐	05	PARTIJA „PO ŽALIUOJANČIU KLEVU“ (Pirmininkas Klevas KLEVYS)	
☒	06	PARTIJA „DRĄSOS KELIAS“ (Pirmininkas Jonas VARKALA)	
☐	123	PUŠIES KANKORĖŽIO PARTIJA (Pirmininkas Pušis PUIŠYS)	
☐	124	LAZDYNO RIEŠUTŲ PARTIJA (Pirmininkas Lazdynas LAZDYS)	
☐	125	ŠERMUKŠNIO IR UOGŲ PARTIJA (Pirmininkas Šaras ŠERMUKŠNIS)	
☐	126	MAUMEDŽIO SPYGLIO PARTIJA (Pirmininkas Maumedas MAUMEDIS)	

PIRMUMO BALSAI
[Šiuos langelius atšakiai įrašykite penkių kandidatų numerius iš to sąrašio, už kurį balsavote. Kandidatų pavardžių neraiškite.]

39 41 28 52 40

NEPAMIRŠKITE REITINGUOTI !

000000 JN

RINKĖJO ATMINTINĖ

AUDRIUS NAKAS

„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 39
(daugiamandatė rinkimų apygarda)

ROLANDAS BORAVSKIS,
Naujosios Vilnios rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 41

RYTIS SALADŽIUS
Pasvalio-Panevėžio rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 28

dr. **ARTŪRAS RATKUS**
Panevėžio „Vakarinė“ rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 52

dr. **ERIKA DRUNGYTĖ**
Raseinių rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 40,
remiama „Lietuvos sąrašo“

**Vienmandatėse ekspertai.
eu siūlo balsuoti už šiuos
„Drąsos kelio“ kandidatus:**

AURELIJA STANCIKIENĖ
Antakalnio rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 13,
remiama „Lietuvos sąrašo“

Habil. dr. **DONATAS STAKIŠAITIS**
Šakių rinkimų apygarda, „Drąsos kelio“
sąrašė nr. 25, remiamas „Lietuvos sąrašo“

VYGINTAS VILUTIS
Varėnos – Eišišių rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 33

DAUGARDAS GRUODIS

Fabijoniškių rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 18

ALGIRDAS PATAČKAS
Žaliakalnio rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 3, remiamas
„Lietuvos sąrašo“

JUOZAS VALIUŠAITIS
Jurbarko rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė nr. 29,
remiamas „Lietuvos sąrašo“

IRENA VASINAUSKAITĖ
Saulės apygarda, „Drąsos kelio“ sąrašė
Nr. 24, remiama „Lietuvos sąrašo“

TOMAS VILUCKAS
Pajūrio rinkimų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė Nr. 22,
remiamas „Lietuvos sąrašo“

EGLĖ MIRONČIKIENĖ
Trakų-Elektrenų apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė Nr. 58

ŽILVINAS MACIJAUSKAS
Tauragės apygarda, „Drąsos kelio“
sąrašė Nr. 34

JONAS DAPŠAUSKAS
Skuodo-Mažeikių apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė Nr. 37,
remiamas „Lietuvos sąrašo“

VAIDAS REPEČKA
Nevėžio apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė Nr. 50

RITA JUSIENĖ

Aukštaitijos apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė Nr. 57

NERINGA VENCKIENĖ
Naujamiesčio apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė Nr. 1

SAULIUS STOMA
Dainavos apygarda,
„Drąsos kelio“ sąrašė Nr. 16

**Taip pat ekspertai.eu siūlo
balsuoti už šiuos kitų rinkimų
sąrašų kandidatus:**

ŠARŪNAS NAVICKIS
Baltijos rinkimų apygardoje išsikėlęs
savarankiškai, remiamas „Lietuvos sąrašo“

LIUDVIKAS JAKIMAVIČIUS
Žirmūnų apygarda, partija „Lietuvos sąrašas“

ANDREJUS GAIDAMAVIČIUS
Šeškinės apygarda, „Lietuvos valstiečių
ir žaliųjų sąjungos“ sąrašė Nr. 6

VITALIJUS GAILIUS
Pakruojo-Joniškio apygarda,
„Lietuvos liberalų sąjūdžio“ sąrašė
Nr. 46, remiamas „Lietuvos sąrašo“

GINTARAS SONGAILA
Senamiesčio apygarda, „Už Lietuvą
Lietuvoje“ (partija Tautininkų sąjunga)
sąrašė Nr. 2

JONAS VAIŠKŪNAS
Molėtų-Švenčionių apygarda, „Už
Lietuvą Lietuvoje“ (partija Tautininkų
sąjunga) sąrašė Nr. 54

ALBINA KAVALIAUSKAITĖ
Karoliniškių apygarda, „Respub-
likų“ sąrašė Nr. 8,
remiama „Lietuvos sąrašo“

VAIVA ŽUKIENĖ Centro apy-
garda, „Už Lietuvą Lietuvoje“ sąrašė
Nr. 13, remiama „Lietuvos sąrašo“

**ALGIMANTAS
MATULEVIČIUS**
Utenos apygarda,
„Už Lietuvą Lietuvoje“ sąrašė Nr. 9

Kategoriškai raginame nebalsuoti už biudžetines partijas.

Balsuokite tik už asmenybes, kurios gebės dirbti sąžiningai ir turi ryžto kurti teisingesnę Lietuvą.

Dalius Stancikas

Visuomenės nepasitikėjimą teismais pirmiausia ir labiausiai skatina vykdomoji valdžia.

Tie, kurie iš aukštų tribūnų ir TV ekranų mus moko vykdyti bet kokią teismo sprendimą ir gražbyliauja apie teisinės valstybės pamatus, patys nepasitiki tais pamatais – teismais, ir nevykdo jų sprendimų.

Ir kas blogiausia – už tą jų dviveidiškumą ir nepasitikėjimą pačių valdomos valstybės teisingumu mes, visi piliečiai, per valstybės biudžetą mokame milijonais iš savo kišenių.

Mūsų taupiajam (kitų sąskaita) Vyriausybės vadovui ar teisingumo besišaukiančiam (kitų sąskaita) teisingumo ministrui tiesiog „dzin“

Kalbu apie Prezidentę Dalią Grybauskaitę, kuri iškart po Garliavos dramos per TV ekranus pažadėjo Tautai išsiaiškinti, ar Vyriausybė tikrai įvykdė teismo sprendimą – nenaudojo prievartos. Bet pamačiusi fotojuostose įamžintus akivaizdžiausius prievartos veiksmus, staiga ir amžiams pamiršo savo pažadą teisingumui.

Kalbu apie Ministrą Pirmininką Andrių Kubilių, iki šiol gražbyliaujantį, jog teismo sprendimai turi būti vykdomi, kad vaikai turi gyventi su mamomis (suprask – visais atvejais), taip pripažindamas, jog net Garliavos drama nepriverstė jo žvilgtelėti į tarptautinę Vaiko teisių konvenciją ir Lietuvos Civilinį kodeksą.

Kalbu apie teisingumo ministrą Remigijų Šimašių, kuris atsitiktinai paskutinis matė pagrindinį pedofilijos bylos įtariamąjį (R. Šimašiaus liudijimu – girtą)

Andrių Ūsą, prieš jam nuskestant balutėje, ir kuris daug kartų ypač aktyviai reikalavo skubiai vykdyti teismo sprendimą Garliavoje.

Pagaliau kalbu apie pagrindinį teismų sprendimo vykdymo cerberį – policiją, kuri Garliavoje teisinės valstybės pamatams įtvirtinti prieš mažą mergaitę ir beginklius stebėtojus panaudojo net 240 savo geriausių policininkų.

Tačiau Garliavos byla ir yra ta vienintelė žinoma byla, kurioje savo besąlygišką pasitikėjimą teismais (teisėju Vitalijumi Kondratjevu) rodė vykdomoji valdžia. Kitur, deja, matome visiškai priešingą vykdomosios valdžios elgesį.

Štai praėjusią savaitę Vilniaus apygardos administracinio teismo trijų teisėjų kolegija nurodo grąžinti majorą Vytautą Giržadą į darbą Finansinių nusikaltimų tyrimo tarnyboje, dar priteisdama jam iš valstybės biudžeto 65 tūkstančius litų. Tačiau Vyriausybės atstovas, vidaus reikalų ministras Artūras Melianas, kaip ir dera tokio rango ir tokios institucijos vadovui, atsisako vykdyti teismo sprendimą, vertina jį kaip NETEISINGĄ, ir žaibiškai skundžia aukštesniam teismui. O jo tiesioginis viršininkas Ministras Pirmininkas ir tiesioginė globėja Prezidentė tyliai apsimeta, kad taip ir turi būti – teismai Lietuvoje juk neteisingi, ar ne, teisiųjų pamatų Garliavoje sergėtojai, pone teisingumo ministre?

Taip, taip, formaliai vidaus reikalų ministras turi tokią teisę – netikėti teismų sprendimais ir juos skusti. Tačiau ar tai tinkamas pavyzdys niekuo netikintiems savo piliečiams? Kiek nuošimčių padidės piliečių pasitikėjimas teismais po tokio pavyzdžio? Ypač kai piliečiai supranta, kad pono A. Meliano netikėjimo teismais (politiniai žaidimai) kaštai valstybės biudžetui, t. y. mums visiems bus visai nemenki. Juk šioje byloje taupus vidaus reikalų ministras ne tik nusprendė švaistyti valstybės biudžeto lėšas naujiems teismų procesams, bet ir pralaimėjimo atveju dar padidinti V. Giržadui būtiną iš biudžeto sumokėti

kompensaciją už priverstinį nedarbą – prie jau priskaičiuotų 65 tūkstančių dar panašią naują sumą (kiekvieną papildomą mė-

Ryškiausias pavyzdys – policijos persekiojami valstybės atkūrimo signatarai ar pirmasis švietimo ministras už tai, kad ne visai tiksliai pagal policijos formalias taisykles (o ne pagal Konstituciją, kaip nustatė teismas) organizavo renginius

nesį po teismo sprendimo nevykdymo po 6,3 tūkstančio litų)? Juk nei ponui A. Melianui, nei buvusiam jo pirmtakui Raimundui Palaičiui, nei taupiesiems A. Kubiliui ar D. Grybauskaitei už netikėjimą teismais antstoliai ar policija nepriskaičiuos, kaip kokiai Neringai Venckienei, susimokėti iš savo piniginių – tam yra mūsų visų biudžetas, pensijų ir atlyginimų mažinimo ar valstybės skolinimosi programos.

Na, o kaip teismais tiki ir valstybės pinigus taupo mūsų šaunioji teisingumo sergėtoja – policija, kurios atstovai, pritariant vidaus reikalų ministrui, ir vėl prie Vyriausybės protestuoja dėl mažų algų?

Ryškiausias pavyzdys – policijos persekiojami valstybės atkūrimo signatarai ar pirmasis švietimo ministras už tai, kad ne visai tiksliai pagal policijos formalias taisykles (o ne pagal Konstituciją, kaip nustatė teismas) organizavo renginius prieš neteisėtą (kaip dabar patvirtino ir teismas) to paties majoro V. Giržado atleidimą. Tačiau puikybės persunkta mūsų policija negali susitaikyti su tokiu neteisingu teismo sprendimu ir skundžia

jį aukštesniam teismui – juk turi policinės valstybės tiesa nugalėti! Ir visišką fiasko – Vilniaus apygardos teismas atmeta policijos apeliacinį skundą.

„Įvertinimo prašosi pati situacija: mūsų policija sukyla prieš mūsų teismus! Policija apskritai neturi teisės reikšti politinės valios. Ji vykdo, o ne nurodinėja, kaip šiuo atveju bandyta padaryti. Tai baisus skandalas“, – taip šią situaciją komentuoja vienas iš svarbiausių nepriklausomybės atkūrėjų Romualdas Ozolas.

Tačiau ponas R. Ozolas nežino, kad nuolat skusti teismų sprendimus (t. y. jais nepasitikėti) dėl menkiausių smulkmenų yra nuolatinė mūsų policijos praktika! Būtų labai įdomu, jei kas paviešintų, kiek per pastaruosius penkerius metus policija skundė žemesnių instancijų teismų sprendimų, kokiais itin svarbiais valstybei klausimais tai buvo daroma ir kiek tai apytiksliai galėjo kainuoti valstybei?

„Jei būtų bylinėjama viena dėl administracinių aktų panaikinimo, nesiekiant šiais aktais sukurtų materialinių teisinių padarinių pašalinimo (buvusios padėties atkūrimo), būtų neracionaliai naudojami valstybės resursai (prokuratūros, teismų darbas), sukuriamas nestabilumas susiformavusiose teisiniuose santykiuose ir realiai nebūtų apgintas viešasis interesas“, – taip Aukščiausiasis Teismas motyvuoja savo nutartį nugriauti neteisėtus Preilos botelius.

Tačiau visi šie Aukščiausiojo Teismo samprotavimai apie valstybės lėšų taupymą, viešąjį interesą ir nestabilumą teisiniuose santykiuose mūsų taupiajam (kitų sąskaita) Vyriausybės vadovui ar teisingumo besišaukiančiam (kitų sąskaita) teisingumo ministrui tiesiog „dzin“. Juk būtent šios dvi personos ir įtikino ministrų kabinetą nevykdyti šio neskundžiamo Aukščiausiojo Teismo sprendimo ir paprašyti teismų dar kartą pasvarstyti – na, gal vis tik galima negriauti tų botelių ir įteisinti Vyriausybės taikos sutartis su botelio savininkais.

Premjeras su teisingumo ministru šioje istorijoje taip pasitikėjo mūsų teisinės valstybės pamatu – teismais, taip gynė neviešąjį interesą, kad spjovė net ir į Konsti-

tucinio Teismo nutartį, jog „tokių teisės pažeidimų padariniai jokiais pagrindais ir jokiais aplinkybėmis negali būti įteisinti (legalizuoti) vėliau priimtais kokių nors institucijų ar pareigūnų sprendimais“.

Tačiau smagiausioji arba liūdniausioji šios (ne)teisingumo grandinės dalis yra ta, kad visus šešerius metus, iki Aukščiausiajam Teismui paskelbiant savo griežtą nutartį, net trys Lietuvos vyriausybės (tarp jų ir A. Kubiliaus) teismų procesuose reikalavo griauti Preilos botelius.

Vyriausybės jau nebedomina nei viešasis interesas, nei neracionaliai naudojami valstybės resursai ...

Ir teismams pritarus Vyriausybės motyvams – še tau: nebevykdysim! Nei dabar, nei po minutės!

Vyriausybės jau nebedomina nei viešasis interesas, nei neracionaliai naudojami valstybės resursai – prokuratūros, teismų darbas, nei sukuriamas nestabilumas susiformavusiose teisiniuose procesuose...

Supranta, kad logiška šio komentaro pabaiga būtų aiškus atsakymas, kas taip staiga paverčia vykdomosios valdžios vadovus dviveidžiais, kai jie nieko nebedami atvirai griaua ne tik teisinės valstybės pamatus, bet ir savo asmeninį politinį autoritetą? (Tik nereikia pasakų, jog rūpestis, kad už nugriautas statybas turės sumokėti valstybė. Juk kitų teismų sprendimų – griauti – Vyriausybė nebandė apeiti.)

Prisipažinsiu – nežinau tikslaus atsakymo. Tačiau jį galėtų žinoti toks ponas Gintaras Černiauskas iš Socialdemokratų partijos. Nes jis, kaip advokatas, ir yra tų dviejų ryškių šios valdžios neteisingumą demonstruojančių bylų – Garliavos tragedijos ir neteisėtų Preilos botelių – jungiamoji grandis. Arba, tiksliau, jungiamoji grandis tų, kurie jį nusamdė.

Gerbiamas p. Artūrai, nors kandidatujete į politinį (Seimo nario) postą, pirmiausia krinta į akis Jūsų išpūdingas išsilavinimo bagažas. Ar galėtumėte pakomentuoti, kas paskatino siekti mokslų aukštumų?

Svarbiausia, matyt, yra tai, kad man pasisekė, nes visuomet turėjau labai gerus mokytojus, tiek mokykloje, tiek universitete. Nors mokydama mokykloje, Panevėžio 5-ojoje vidurinėje, ir buvau neklaužada, ją baigdamas gerai žinojau, ką noriu studijuoti, o stojimui į Universitetą buvau parengtas puikiai. Pradėjęs studijas Vilniaus universitete buvau sužavėtas daugelio studijuojamų dalykų, tad neturėjau abejonės dėl to, kuo noriu užsiimti baigęs studijas. Didžiausią susižavėjimą man sukėlė sudėtingiausias dalykas, istorinė kalbotyra, su kuria ir buvo susiję pirmieji mano mokslinio gyvenimo žingsniai. Baigęs studijas Vilniuje, išvykau į Jungtinę Karalystę, nes po daugelio Lietuvos ekonomiką ir švietimą sukrėtusių krizių ir pertvarkų Lietuvoje neliko nė vieno specialisto, galinčio kvalifikuotai vadovauti mano moksliniam darbui. Taigi, turėdamas konkrečius sumanymus ir norėdamas juos įgyvendinti, išvažiavau tęsti studijų į Jungtinę Karalystę.

Mokslų daktaru tapote svetur. Kodėl grįžote į Lietuvą? Ar tokio kalibro mokslininkui yra ką veikti Lietuvoje?

Namo grįžau todėl, kad baigęs studijas ir apsigynęs daktaro disertaciją Kembridže ėmiau ieškoti darbo pagal specialybę, nes nenorėjau keisti savo darbo profilio ir imtis, pavyzdžiui, konsultacinio verslo, į kurį nueina daugelis

prestižinių Anglijos universitetų absolventų. Tuo metu kaip tik gavau darbo Vilniaus universitete pasiūlymą, tad nesudvejojęs sutikau. Klausiate, ar turiu, ką veikti Lietuvoje. Šiuolaikiniame globalėjančiame komunikacijų pasaulyje, ypač humanitariniuose moksluose, geografinė darbo vieta – ne tiek svarbi, kiek anksčiau. Svarbiausia – aktyviai bendradarbiauti ir dalyvauti savo srities gyvenime, o tai šiandien nesunkiai įgyvendinama elektroninėmis priemonėmis. Studijos Kembridže man suteikė neįkainojamų profesinių žinių ir patirties, o taip pat didžiulį profesinių pažinčių ir draugų ratą. Pavyzdžiui, gyvendamas ir dirbdamas Lietuvoje, šiuo metu bendradarbiauju su mokslininkais iš Jungtinės Karalystės, JAV ir Lenkijos, rengdamas stambų gretinamojo kalbų tyrinėjimo mokslinį projektą.

Kaip galėtumėte apibūdinti šiuolaikinį studentą?

Na, klausimas abstraktus ir sudėtingas. Nežinau, kaip apibūdinti šiuolaikinį studentą be konteksto. Jei klausiate apie studentų akademinį lygį, manau, kad galiu tik palyginti su savimi ir savo kolegomis, kai įstojome studijuoti į VU prieš 16 metų. Į akis pirmiausia krinta gana paradoksalus dalykas: nors šiandien jauni žmonės turi daug geresnes mokymosi sąlygas – turiu galvoje tiek puikios mokymosi literatūros prieinamumą, naudojimąsi internetu, galimybes išvažiuoti į užsienį ir panašiai – ir yra žymiai geriau informuoti apie egzistuojančias švietimosi galimybes, dalykinis įstojusių mokytojų studentų pasirėngimas – pastebimai prastesnis nei prieš 16 metų. Priežasčių, manau, galime ieškoti daugelyje reformų, keitusių tiek viduriniojo,

Gimė 1978 m. Panevėžyje. Išsilavinimas: anglų filologijos bakalauras (Vilniaus universitetas), anglų filologijos magistras (Vilniaus universitetas), kalbotyros magistras (Kembridžo universitetas, Jungtinė Karalystė), humanitarinių mokslų daktaras (Kembridžo universitetas, Jungtinė Karalystė).

ARTŪRAS RATKUS

Panevėžio „Vakarinė“ rinkimų apygarda, partijos „Drąsos kelias“ sąrašė Nr. 52

tiek aukštojo švietimo veidą pastaruoju dešimtmečiu. Pavyzdžiui, stojamųjų egzaminų nebėra, o valstybinio abiturio egzaminų įvertinimais, arba iš mokyklos atsinešamais pažymiais, tikėti ne visuomet galima. Taigi, nebėra mechanizmo, galinčio kokybiškai ir objektyviai atsijoti studentų kontingentą pagal parengties studijoms lygį. Be to, dabar stojama į aukštąsias mokyklas pildant studijuoti norimų dalykų prioriteto sąrašą, o taip būti neturėtų. Tokios tvarkos esminė yda ta, kad labai dažnai asmuo imasi studijuoti toli gražu ne pirmu numeriu pasirinktą dalyką, o tokį, kuriam nėra iš profesinės pusės pasirengęs ir kuriam neturi jokios motyvacijos. Tokia sistema užprogramuota gaminti švietimo broką nuo pat pradžių, be reikalo eikvodama brangius švietimo finansinius resursus, kurių ir taip nėra daug.

Bet ar nemanote, kad tokia stojimo į aukštąsias mokyklas sistema – lankstesnė? Juk tokiu atveju studentas, neįstojęs į pirmuoju numeriu pažymėtas studijas, nepraranda metų ir vis vien gauna kokybišką išsilavinimą?

Ne, tikrai nemanau. Manau, kad egzistuojanti tvarka lemia infliaciją aukštajame moksle. Diplomas, taip pat kaip ir banknotas, yra vertybinis popierius. Prigaminus pernelyg didelį kiekį diplomų, automatiškai krinta jų vertė, o darbo rinkoje išsikreipia konkurencijos sąlygos, nes diplomus turi ir menkų kvalifikacijų absolventai. Mano nuomone, Lietuvoje yra tiesiog per daug aukštojo mokslo įstaigų, o valstybė neturėtų kelti sau tikslo kiekvienam suteikti aukštąjį išsilavinimą, nes tam tiesiog nėra jokios būtinybės. Visi gerai žinome, kad siekis išmokslinti iki 50% gyventojų buvo viena didžiausių Jungtinės Karalystės leiboristų politikos klaidų. Tokios klaidos daro ilgalaikę žalą, o jų atitaisymas – be galo problemiškas. Manau, kad Lietuvoje iš esmės peržiūrėjus aukštojo mokslo strategiją ir pažabojus pinigų kalvėmis virtusių kai kurių aukštųjų mokyklų apetitus, galima pasiekti labai teigiamų rezultatų. Be abejo, kalbu abstrahuodamas, nes Lietuvos švietimo problemos neprasideda ir nesibaigia mano suminėtomis blygybėmis, bet manau, kad norint įgyvendinti daugelį teigiamų pokyčių visai nebūtina ieškoti papildomų fi-

nansavimo šaltinių. Tam reikalinga tik politinė valia.

Pasikalbėkime kitu klausimu. Teko skaityti jūsų klasikinių koncertų recenzijas Lietuvos spaudoje. Kaip Jūs susijęs su muzika? Ar vis dar rašote?

Muzika domiuosi seniai. Pagrindinis mano muzikinių interesų objektas – fortepijoninės muzikos aukso amžiumi vadinamas romantizmo laikotarpis, bet ne tik. Dar būdamas studentas ėmiau kolekcionuoti įrašus ir domėtis muzikos interpretacija, o į spaudą pradėjau rašyti paprašytas „Muzikos barų“. Pirmasis mano rašinys buvo Kongresų rūmuose vykusio latvių pianisto Vestardo Šimkaus atliekamo Rachmaninovo trečiojo koncerto fortepijonui ir orkestrui recenzija. Po šios pirmosios recenzijos buvau kviečiamas rašyti dar ne kartą, o taip pat ir pasisakyti per Lietuvos radiją. Esu labai dėkingas „Muzikos barams“ už parodytą pasitikėjimą ir galimybę pasidalinti mintimis apie tai, kuo aktyviai domiuosi, apie ką daug žinau ir kas man yra brangu. Deja, dėl didelio užimtumo šiuo metu apžvalgų nerašau, nors muzika domėtis nesiliovčiau.

Ar galėtumėte įvardinti įsimintiniausią meninį įvyki savo gyvenime?

Jei reikėtų išskirti vieną įvykį, palikusį neišdildomą įspūdį, manau, tai – mano klausytas pianisto Grigorijaus Sokolovo rečitalis Londono Wigmore Hall salėje. Jį laikyčiau didžiausiu šių dienų pasaulio pianistu. Na bet mane domina ne tik klasika. Taip pat mielai klausau šiuolaikinę muziką ir džiazą. Niekada neužmiršiu savo apsilankymo Roterdame vykusiam North Sea Jazz festivalyje 2007 metais, kuriame turėjau galimybę tris dienas svečiuotis garsiausių pasaulio džiaz atlikėjų pasaulyje, jau nekalbant apie bičiulių draugijoje puikiai praleistą laiką.

O Lietuvoje?

Na, atmintyje iš karto išnyra virtuozo Arkadijaus Volodoso koncerto Lietuvos nacionalinėje filharmonijoje prisiminimai, o taip pat keli koncertai Kongresų rūmuose. Deja, pastaruoju atveju galiu tik apgailėstauti, kad vienas svarbiausių Lietuvos orkestrų pasmerktas koncertuoti prastos akustikos ir klasikinei muzikai nepritaikytoje

patalpoje. Galiu tik paspekuliuoti, kad esame pasistatę Valdovų rūmus neturėdami nei realaus jų buvusios architektūros įsivaizdavimo, nei paskirties vizijos. O juk tie patys rūmai galėjo būti orkestro namai ir meno židynys.

Grįžkime prie svarbiausios temos – Jūsų kandidatavimo į Seimą. Kokie Jūsų siekiai ir kuo skiriatės nuo kitų permainingas žadančių kandidatų?

Pradėsiu nuo paskutinio Jūsų klausimo. Manau, kad skiriuosi jau vien tuo, kad neketinu žadėti dvigubai ar dar daugiau pakelti minimalų atlyginimą ar kitų neįgyvendinamų pokyčių. Nors neabejoju tuo, kad mokėti tvarkyti šalies ekonomiką ir ūkį – svarbu, manau, kad tiek atlyginimų, pensijų, tiek emigracijos ar kitų įsisenėjusių Lietuvos problemų negalima spręsti nekovojuant su korupcija ir nesprendžiant esminių teisėsaugos problemų. Visi girdėjome ne kartą, kad dėl korupcijos kasmet netenkame kelių milijardų litų. O tai juk ir yra tos lėšos, kurios galėtų iš esmės pagerinti šalies ir visų piliečių padėtį. Pasikartosiu – manau, kad norint pagerinti padėtį, reikia tik politinės valios ir sutelktų pastangų. Tam visai nebūtina manipuliuoti sudėtingais ekonomikos mechanizmais ar imti papildomų milijardinių paskolų iš svetur. Pavyzdžiui, norint spręsti opius korupcijos klausimus viešųjų pirkimų srityje, būtinos tokios priemonės, kaip asmeninės valdininkų atsakomybės įvedimas ir visiškai biudžetinių lėšų panaudojimo viešinimas. Juk visiems aišku, kad liaudiškai tariant, bet kokio vagies didžiausias priešas – viešumas. Taigi, kalbame ne apie kažkokias neįgyvendinamas abstrakcijas; tai – tik principinis įstatymų leidybos ir politinės valios klausimas. Tą patį galiu pasakyti ir apie šalį stekenančią politinę korupciją, dėl kurios valstybė netenka milžiniškų lėšų. Šie klausimai, be abejo, tampriai susiję su teisėsauga, be kurios bekompromisės reformos teisingumo vykdymas yra neįmanomas. Taigi, kova su korupcija, o ypač su politine korupcija, viešumas valstybiniame sektoriuje ir viešojo intereso gynimas ir yra tie svarbiausieji siekiai, dėl kurių aš ir mano bendražygiai iškelėme savo kandidatūras į Seimą.

Atkelta iš 3 psl.

numatyti Lietuvos Respublikos operatyvinės veiklos įstatymo 10–13 straipsniuose, buvo negalimi, nes buvo tiriamas nesunkus nusikaltimas, o operatyvinės veiklos priemonės galimos tik tiriant labai sunkius, sunkius ir apysunkius, taip pat kai kuriuos korupcinius nusikaltimus. Taip pat nebuvo galima taikyti ir BPK 154 straipsnyje nustatytų veiksmų – klausytis pokalbių, perduodamų elektroninių ryšių tinklais, daryti įrašus, juos kontroliuoti, nes, kaip minėta, buvo pareikštas įtarimas tik dėl nusikalstamos veikos, priskirtos nesunkiems nusikaltimams.

Teisės ir teisėtvarkos komiteto nuomone, pakako duomenų ikitiesminį tyrimą atlikti ne tik dėl galimo nusikaltimo, numatyto Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso (toliau – BK) 153 straipsnyje, bet ir dėl nusikaltimo, numatyto BK 150 straipsnio Seksualinis mažamečio prievartavimas 4 dalyje[4]. Pagal BK 11 straipsnio 6 dalį toks nusikaltimas priskiriamas prie labai sunkių ir jį tiriant būtų buvę galima atlikti reikalingus operatyvinius veiksmus. Tačiau tik (neskelbtini duomenys) tyrimą perdavus Vilniaus apygardos prokuratūrai, (neskelbtini duomenys) buvo įteiktas naujas pranešimas apie įtarimą padarius nusikaltimus, numatytus ne tik BK 153 straipsnyje, bet ir BK 150 straipsnio 4 dalyje.

Komiteto nuomone, operatyvinės priemonės tokio pobūdžio byloje, inter alia tiriant D. Kedžio pareiškimą dėl seksualinės prievartos prieš jo mažametę dukrą, buvo būtinos sėkmingam visų aplinkybių atskleidimui.

Kita vertus, Komitetas yra tos nuomonės, kad D. Kedžio dukrai (neskelbtini duomenys) davus (neskelbtini duomenys) parodymus buvo būtina nedelsiant atlikti mergaitės suvokimo psichologinį ir jos kūno tyrimus, atlikti įtariamojo atpažinimą, apžiūrėti galimą įvykio vietą (vietas), atlikti kitus procesinius ir operatyvinius veiksmus, nustatyti D. Kedžio nurodytų asmenų tarpusavio santykius, bendravimo pobūdį ir intensyvumą, ieškoti galimų kitų mergaitės ir įtariamojo kontakto pėdsakų.

Beje, generaliniam prokurorui atsakant į Komiteto narių klausimus buvo teigiama, kad procesinio veiksmo – asmens (asmenų) atpažinimo – esą nebuvo galima atlikti dėl to, kad pats D. Kedys rodė dukrai įtariamojo (vėliau – ir kito, jo manymu, įtariamojo) nuotraukas ir atpažinimas būtų buvęs netikslingas.

Komiteto nuomone, toks teiginys neturi jokio pagrindo. Atlikus atpažinimą pagal visas baudžiamojo proceso ir kriminalistikos taisykles, buvo galima gauti vertingos informacijos tiek patvirtinti, tiek paneigti įtarimus.

Nė vienas iš paminėtų (ir nepaminėtų) būtinų veiksmų per dvejų mėnesių terminą, kol byla buvo tiriama Kauno apskrities vyriausajame policijos komisariate, nebuvo atliktas.

„Komitetas taip pat mano, kad per šį laikotarpį buvo galima užbaigti ikitiesminį tyrimą ir priimti atitinkamą procesinį sprendimą: pareikšti kaltinimą ir bylą perduoti teismui arba, įtarimams nepasitvirtinus, ikitiesminį tyrimą nutraukti“.

Apie tyrimą Kauno miesto apylinkės prokuratūroje, vykdytą keturis su puse mėnesio nuo 2009 metų sausio 30 iki birželio 11 dienos, rašoma:

„Teisės ir teisėtvarkos komitetas mano, kad Kauno miesto apylinkės prokuratūra akivaizdžiai vilkino ikitiesminį tyrimą, kadangi nebuvo atlikta beveik jokių naujų procesinių veiksmų, tik kartojami seniau atliktieji ir jų metu iš esmės nebuvo gauta jokios naujos įrodomosios informacijos. Šiuo laikotarpiu šiek tiek keitėsi[5] D. Kedžio dukters parodymai, liudijantys apie galimai labai sunkų nusikaltimą, padarytą jos atžvilgiu, tačiau ikitiesminis tyrimas pagal BK 150 straipsnio 4 dalį taip ir nebuvo pradėtas (neskelbtini duomenys). Nepradėjus tyrimo pagal kitą BK straipsnį, nebuvo galima duoti pavedimų gauti papildomų įrodymų pasitelkiant operatyvinės veiklos priemones.“

Kita vertus, nebuvo skirtas reikiamas dėmesys ir gautai informacijai apie kitos mergaitės galimą tvirkinimą. Minėta, kad informacija apie tai buvo gauta 2009 m. kovo 6 d., o jos motina apklausta tik balandžio 16 d., pati mergaitė – balandžio 22 d. Tačiau nei mergaitės suvokimo psichologinis tyrimas, nei jos kūno tyrimas apylinkės prokuratūroje iš viso nebuvo paskirtas.

Tuo pat metu Generalinės prokuratūros ir generalinio prokuroro atsakymuose į klausimus ne kartą pažymėta, kad D. Kedys itin priešinosi jo dukros tyrimui Vaiko raidos centre Vilniuje. Esą be to nebuvo galima tinkamai tęsti ikitiesminio tyrimo, nes šios mergaitės psichiatrinis-psichologinis tyrimas, kurį atliko ekspertai, trukęs tik kelias valandas.

Tokie teiginiai neįtikinami. 2009 m. balandžio 23 d.

– gegužės 25 d. ekspertizės akto išvados formuluojamos aiškiai, vienareikšmiškai. Rimtų argumentų, dėl kurių ikitiesminio tyrimo pareigūnams kilo abejonių minėtos ekspertizės išvadomis, Komitetui nebuvo pateikta.

Pažymėtina, kad Vaiko raidos centras nėra ekspertinė įstaiga, turinti teisę teisėsaugos institucijoms atlikti atitinkamas ekspertizes. Be to, jis yra Vilniuje, ir tėvo prieštaravimas, kad ketverių penkerių metų amžiaus vaikas, kuris iki tol buvo ganėtinai psichologiškai (taip pat ir paties tėvo) traumuojamas, būtų išvežtas papildomam tyrimui toli nuo namų, gali būti suprantamas.

Apie Kauno apygardos prokuratūros, kuri vykdė tyrimą nuo 2009 metų birželio 11 iki rugpjūčio 18 dienos, ir Generalinės prokuratūros, rugpjūčio 5 dieną gavusios D. Kedžio prašymą pradėti ikitiesminį tyrimą prieš teisėją J. Furmanavičių, veiksmus rašoma:

„Atkreiptinas dėmesys ir į tai, kad 2009 m. rugpjūčio 5 d. D. Kedžiui oficialiai pranešus Generalinei prokuratūrai apie savo įtarimus, susijusius su Kauno apygardos teismo teisėju J. F., jokių veiksmų dėl to nei Generalinėje prokuratūroje, nei Kauno apygardos prokuratūroje nebuvo imtasi. Tik ikitiesminį tyrimą perdavus Vilniaus apygardos prokuratūrai 2009 m. rugsėjo 4 d., tai yra praėjus visam mėnesiui, dėl to apklaustas (neskelbtini duomenys), o (neskelbtini duomenys) apklaustas rugsėjo 14 d.“

Taigi Teisės ir teisėtvarkos komitetas turi pakankamą pagrindą konstatuoti, kad ir Kauno apygardos prokuratūroje nuo 2009 m. birželio 11 d. iki rugpjūčio 12 d., tai yra daugiau kaip du mėnesius, jokių esminių tyrimo veiksmų, kurie būtų sudarę galimybę sėkmingai baigti ikitiesminį tyrimą, atlikta nebuvo“.

„Taip pat nustatytas akivaizdus Generalinės prokuratūros prokurorų – tiek tiesiogiai atsakingų už ikitiesminio tyrimo kontrolę, tiek ir atsakingų už Generalinės prokuratūros ir visos prokuratūros sistemos tinkamą funkcionavimą – neveikimas“.

Parlamentinį tyrimą atlikęs Seimo Teisės ir teisėtvarkos komitetas konstatavo, kad ne tik nebuvo tiriama pedofilijos byla, bet ir nieko nesiimta, gavus V. Naruševičienės ir L. Stankūnaitės prašymus apginti jas nuo galimų smurtinių D. Kedžio veiksmų:

„Atkreiptinas dėmesys, kad visą savaitę – nuo rugsėjo 7 d.

iki rugsėjo 14 d. – prašymai buvo nagrinėjami Generalinės prokuratūros Ikitiesminio tyrimo kontrolės skyriuje.“

2009 m. rugsėjo 15 d. šie prašymai buvo perduoti Vilniaus apygardos prokuratūrai.

Vilniaus apygardos prokuratūra 2009 m. rugsėjo 24 d., tai yra praėjus devynioms dienoms nuo prašymų jai perdavimo ir daugiau kaip dviem savaitėms nuo pareiškėjų kreipimosi apsaugos dėl gresiančio susidorojimo dienos, prašymus persiuntė Kauno apygardos prokuratūrai.

Kauno apygardos prokuratūra V. N. prašymą dėl galimo susidorojimo 2009 m. rugsėjo 29 d. perdavė Kauno apskrities VPK. V. N. aplinkybėms patikslinti į policiją buvo iškviesta 2009 m. spalio 5 d., tačiau tą pačią dieną ji buvo nušauta.

Taigi akivaizdu, kad beveik mėnesį nieko daugiau, išskyrus prašymo siuntinėjimą iš vienos institucijos į kitą, nebuvo padaryta siekiant apsaugoti pareiškėjas nuo galimo susidorojimo. Komiteto nuomone, reaguoti į galimas grėsmes tiek pareiškėjų, tiek teisėjo J. F. sveikatai ir gyvybei buvo pakankamas pagrindas, tačiau jokių veiksmingų priemonių apsaugoti žmones nuo susidorojimo nebuvo imtasi. Dėl teisėsaugos pareigūnų neveikimo nebuvo užkirstas kelias dvejų žmonių gyvybei atimti, nors tokia galimybė akivaizdžiai buvo“.

Šiandien turbūt jau nebeįmanomas joks teisinis įvertinimas, kuris dar galėtų įtikinti šios istorijos aukas ir į dvi stovyklas padalintą visuomenę. Ir ne todėl, kad bet kurioje byloje visada lieka bent viena nepatenkinta pusė, o dėl priežasties, kuri akivaizdi iš aukščiau cituoto dokumento: teisėsaugos institucijos šią bylą tiesiog sužlugdė. Nebeįmanoma atlikti operatyvinių veiksmų su žmonėmis, kurie vienas po kito neišaiškintomis aplinkybėmis iškelia Anapilin.

Bet gal po šios baisios istorijos įvyko apsilvymas ir imtasi būtinų pertvarkų, kad piliečiai jautųsi saugūs ir ramūs bent dėl savo vaikų? Gal institucijos ir pareigūnai, turėję užtikrinti teisingumo vykdymą, prisiėmė visą atsakomybę už žmonių aukas ir ketverius įtampos metus valstybėje?

Tiesa, buvo nubausti keli žemesnio rango pareigūnai – bet tai tik iešmininkai, kurių bausmė numesta atsakomybės reikalaujančiai visuomenei, tarsi kaulas išbadėjusiems šunims.

Apie tikrąjį valstybės insti-

tucijų ir aukščiausių jos vadovų požiūrį iškalbingai liudija keli simboliški faktai.

Pirma – policija ir prokuratūra, nusikalstamai vilkinusios pedofilijos bylos tyrimą, šiandien persekioja mergaitę gynusius žmones, kurių taikų protestą išprovokavo būtent būtent šių institucijų veiksmai.

Antra – buvęs generalinis prokuroras, J. Furmanavičiaus kurso draugas A. Valantinas ne tik nesulaukė jokios atsakomybės, bet ir buvo paskirtas teisėju, o vėliau dar ir paaukštintas. Patarus G. Kryževičiaus vadovaujama Teisėjų tarybai, šių metų gegužę D. Grybauskaitė leido jam daryti karjerą ir pasirašė dekretą dėl paskyrimo Vilniaus apygardos teismo teisėju.

Kaip tik toks požiūris, užkertantis kelią bet kokiam apsilvymui ir pertvarkai, ir yra skubiai operuotinas mūsų valstybės vėžinis auglys.

O tiesa, kad ir kokia ji būtų, yra šurpi bet kuriuo atveju.

Labai šurpi tiesa, jei pedofilija buvo. Teisėsauga arba nesugebėjo apginti dvejų prievartautų vaikų dėl nusikalstamo tingumo ir nekompetencijos, arba yra aktyvi nusikaltėlių bendrininkė, panaudojusi visą savo galią pridenkti nusikaltimui ir persekioti tuos, kurie bando jį atskleisti. Todėl žmonių pasibaisėjimas tokia situacija ir Garliavoje gimęs judėjimas yra visiškai natūralus ir logiškas. Žmonės nebenori daugiau taikstyti su apipuvusios valstybės negandomis.

Tačiau dar šurpia, jei, kaip aiškina didžioji žiniasklaida bei įtakingi politikai, pedofilijos nebuvo. Teisėsauga nesugebėjo apginti nei dvejų mažamečių mergaičių, nei nekaltai apšmeižtų žmonių, tačiau leido – neįtikėtina (!) – dėl šeimyninio konflikto ketverius metus šokdinti visą valstybę ir visuomenę.

Tokiu atveju kyla paprastas klausimas: jei pedofilijos nebuvo ir valstybę ketverius metus sugėbėjo terorizuoti kelios Garliavos šeimos, ko verta ta mūsų valstybė? Ar šį darinį dar galima vadinti valstybe (kad ir papuvusia), o gal tai – tik kietos ir šaltakraujiškos mafijos valdoma teritorija vardu „Lietuva“?

Tačiau abiem atvejais akivaizdu viena: tokia teisėsauga yra paprasčiausiai nereikalinga. Kaip nereikalingos ir visos biudžetinės partijos, kurių poreikius tokia teisėsauga tenkina, nes faktas – jos neturi nieko bendro su Lietuvos interesais, gyventojų lūkesčiais ir svajonėmis. Tai neturi nieko bendro su elementariu žmogiškumu.

BŪKITE TIKRI LIAUDIES POETAI – KURKITE SAVO VAIZDŽODŽIUS!

Kūrybinės akcijos „Vaizdžodis gimtajam kraštui“ organizatoriai džiaugiasi jau net 76 tūkstančių vaizdžodžių kraitele, į kurių savo kūriniais atsiumtė daugiau nei 47 tūkstančiai Vilniaus ir Vilniaus rajono gyventojų. Taip pat virš šimto dvidešimt keturių tūkstančių vaizdžodžių sulaukėme ir iš tolimų bei artimų Eurazijos šalių. Sveikiname visus dalyvius ir skaitytojus!

„Vaizdžodis gimtajam kraštui“ – tai kūrybinė akcija, kurios metu visi žemyno gyventojai kuria vaizdžodį, skirtą savo tėviškei. Geriausiai dešimtžodžiai bei aštuonžodžiai bus apdovanoti dėmesiu ir pagarba – bus cituojami

miestuose, rajonuose, kaimuose, netikėčiausiose landynėse. Nuo šiol visos viešosios erdvės visur betarpiškai atiduodamos poezijai. Įamžinkite savo įspūdžius apie gimtinę gražiausia literatūrine forma ir padovanokite ją pirmam pasitaikiusiam!

Siųskite savo vaizdžodį el. paštu vaizdzodis@gmail.com (būtinai nurodykite savo profesiją).

Vaizdžodžio organizatoriai sulaukia daug laišku, kuriuose įvairių miestų ir miestelių darbo kolektyvai, gyventojų bendruomenės, pavieniai piliečiai dėkoja už visą Lietuvą išjudinusių kūrybinę akciją „Vaizdžodis gimtajam kraštui“.

Vaizdžodis yra prozinės poezijos stilius. Tai vidurio Lietuvos poezijos forma, XIX a. Žemaitės pataisyta vaizdžodė, antros eilės iš keturių dalių eilėrašcio vaizdžodžio ne (arba ir) skiemuo.

Tradicinį vaizdžodės modelį dažniausiai sudaro 4 ar 6 žodžiai. Dabartinio vaizdžodžio modelį sudaro 4 ar 5 dvižodžiai, kūrinys atskleidžia laiko vyksmą regoje ar išreiškia realaus pasaulio atspindį sąmonėje bei jo keliamus pojūčius.

Žemaitė (1845-1921)

Dailininko Dano Ajaro
tapybinė mozaika

SKELBIAME KELIAS ŠIŲ
LAIŠKŲ IŠTRAUKAS, KAD
KARTU PASIDŽIAUGTUME,
KIEK DAUG ŠILUMOS Į
MŪSŲ GYVENIMUS ATNEŠĖ
ŠI ĮSTABI POETIKOS
ŠVENTĖ.

„Niekada negalvojome, kad vaizdžodis gali taip pakeisti mūsų gyvenimus, kad mes tapsime geresni. Mes net nesuprantame, kaip galėjome metų metus gyventi be vaizdžodžio. Ačiū jums už tą begalinį džiaugsmą, kurį mums dovanoja vaizdžodis“, – rašo Kirkliūnų seniunijos darbuotojai.

„Kiekvieną rytą pradėdavo nuo vaizdžodžio, tai padidina mano darbo našumą“, – teigia stalius iš Šakių.

„Su kaimynais savaitgaliais rengiame mūsų kiemo vaizdžodžio konkursą, tai teikia didelį džiaugsmą“, – praneša Simno miestelio gyventojas.

Girininkas **Ozgis Kertelis:**

Viena akim matau keturis,
Dviem – vieną.
Daktare, kodėl?

Moksleivė **Agota Žukovaitė:**

Lietuva sausa kaip koks džiuvisis,
užpilam vandens greičiau!

Vyr. specialistas

Antanas A. Sviridovas:

nekojiuok manęs mama,
nebūk kaip vokietė,
vokiečiai tik kariauti geba

Gidė **Alina Voronina:**

Kurva tu,
ne žmogus.
Drasko širdį gėla,
Tėvynė viena.
Sutema.

Odontologas **Antanas Kudrimas:**

gal aš nurijau mirtį?
ar šiaip seiles?
gerai, kad seiles

Kurjeris **Justas Zaikauskas:**

sesutės sukasi ratu
broliukai miega po stalu
šnelis valgo mėsą

Ryšinininkas **Vytas Jarmalavičius:**

Kur tai matyta,
Dar to nebūta...
Vėjas kažkur nunešė bliutūfą.

Medžiotojų treneris

Algimantas Kliumka:

Tyruose guli iškastas
girto Brazausko lavonas
su šautuvu ant peties.

Studentas **Dainius Gaudrimas:**

sunaikinta prezidentė,
sunaikinta Lietuva.
tėvas mano girtas,
o aš abstinentas.

Tolimųjų reisų vairuotojas

Vaidotas Aleksonis:

Tarzanas, tarzanas...
Tas tarzanas...
Tarzane – ar tu tik ne pydaras?

Pensininkas **Dainius Dabužis:**

aš niekad nemačiau
grybauskaitės gyvai
norėčiau ją pamatyti
nors negyvai

Moksleivis **Linas Žebrauskas:**

Aš pasaulio vaikas,
mažas, nedidelis!
Aš mažas ir nedidelis!
Lambada!!!

Sodininkas

Gerimantas Antanaitis:

Barnauro mirazai.
Lietuvon persikėlė.
Druską ir duoną.
Graušim iki velykų.

Sekretorė **Indrė Šalčiūtė:**

Tu mano sąžinė,
Mano puodas,
Gaila tu tuščias,
Tu raupsuotas...

Slaugytojas **Rimantas Blažys:**

Nunešim motiną
žemyn į tačką.
Jau kūčios,
greitai bus Kalėdos.

Taksistas **Alvitas Bartauskas:**

Pasaulis byra,
kainos kyla,
grikliai brangsta,
keiktis noris,
nekenčiu plikledžio.

Aerobikos instruktorė

Izolda Virbickaitė:

Niekšybės kaina – paralelė,
Ji sukelia svaigių minčių.
Po gramą, motinėle?

Demisezoninis grėžėjas

Vytas Nažnekas:

Nerandu vėl vartų.
Kamuolys nuriedėjo seniai jau -
anoks čia futbolas...

Verslininkas **Antanas Albrikas:**

Tratina valdžia
ir... pedofilai
Pakėlė galvą Kedys
Nutratino ir jį

Aktorius **Rytis Saladžius:**

Kai viena mintis
Jau užgimsta,
Kita negali įlipti į ją.

Aukštalypis **Nojus Varsackas:**

Norėčiau būti aukšumoj.
Ne žemumoj,
Kur ledo lytys
Aižo pamatus.

Renginių režisierė

Regina Stonkuvienė:

Pinigai – sunkieji metalai.
Išgraužė skyles sieloj, minty ir dvasioj.
Amen.

Genų inžinierius

Vidas Basanavičius:

Būk tikras lietuvis,
jei esi tikras,
kad lietuvis tikras esi.

Restorano padavėjas

Laimis Barkauskas:

nudūriau kronkaitį,
karininku kai kas jį vadino,
vadino pagadino...

Derintojas

Vydmantas Greimas:

Bartis – ne tonas.
Baritonas
Dainuoja nesibardamas.
Šluoja dažnių šiukšles
pasiraitodamas.

Vairuotojas

Jakobas Andriškevičius:

Servetėlės šventė švęsta paryčiais.
Kuo ji baigės?
Nušautas kultūros ministras.

Darželio auklėtojas

Vladimiras Kuosa:

Pievoje gėlės,
Gėlės ant kapo,
Myliu vaikus
Ir per Kalėdas.

Kirpėja **Inga Savčiuk:**

Aš – Ivanauskas,
Pedofilas esu,
Juozas mano vardas,
sunku man labai...

Valstybinės įmonės darbuotojas

Aurimas Šiaučiulis:

va dirbi savaitgaliais,
nė kokio litro nupirkti negali
iškankintam žmogui

Šuolių į tolį treneris

Arkadijus Kuvalda:

Nelaisvėje grandinėmis surištas,
Gulėjo karvedys Pranciškus.
Jis rėkė: "Užmušiu visus!"

Smulkus ūkininkas

Tvarijonas Gudas:

Lašas po lašo nutiško
žiūriu, kad smegduobėj
sėdžiu sau vienas.